

ומכח-משיכתו באו לבני-ברק. כה הפכה בני-ברק לעיר של תורה וחסד,
עיר מלאה חכמים וסופרים — מטרופולין של תורה בישוב החדש
בארץ-ישראל.

אחד הנסים הגדולים שאירעו לו, לעירו ולדורו, התרחש באותם
ימי-בראשית של בני-ברק, בהיותה מושבה קטנה, שתולה בישימון החולות
שבין פתח-תקוה לתל-אביב. לילה אחד באשמורת השלישית היה החזון-איש
מתהלך אנה ואנה על המרפסת שלפני דירתו, מעוטף בסדין לבן ותפוס
שרעפים, כשכל מעיניו נתונים בהכנות ל„ברכת התורה“. מן הצד עלה באזניו
רשרוש קל שהפריעו ממחשבותיו. הוא הטה את גופו ושכב על הספסל
שעמד בפניה ואת ראשו השעין אל הקיר, כדרכו לפעמים, כדי לשמור
על הריכוז הפנימי. הרשרוש ששמע היה קול פסיעותיו של שומר הלילה,
נוטר עירוני מזוין, שסקר את הסביבה. הלה ראה מרחוק את צללית דמותו,
העטופה בלובן (הוא החליף את הסדין ב„כאפיה“) וחשבו ל... ערבי חבלן.
הימים היו ימי מתיחות בארץ. השומר קרא אליו פעם ופעמיים להזדהות.
בהיותו שקוע בעיוניו לא שמע את הקול הקורא ולא השיב. משלא נענה
השומר, פחו עליו פחדו וירה לעומתו כדור מקנה-רובהו. אולם בחסדי השומר
רגלי חסידיו, פגע הכדור במרחק זוטר ממעל לראשו של החזון-איש...
בקר המרפסת...⁶³

הלב הרוחני ניצל מפגיעה...

---

63. הרב יעקב לנדא, אב"ד בני-ברק: „דגלנו“ גל' ס"ח (כסלו תשי"ד). הסיפור על
התקרית עשה לו כנפיים והתפשט במהירות במושבה ומחוצה לה, כשהוא גורם
לבהלה ולהתרגשות רבה, במיוחד עקב חרושת ה„שמועות“ שהופצו מסביב
לתקרית. במשך כמה יממות לאחר המעשה שאלו יהודים לשלומם בקריאות
טלפוניות ובטלגרמות מכל פינות הארץ ומן התפוצות. מקורבי החזון-א מספרים,
אגב, שבעוד הכל נסערים ומתרגשים, לא הבחינו עליו עצמו אף שמץ של
התרגשות מכל המאורע ולא רצה בכלל לדבר מזה, כאילו לא אירע מאומה.
בדיוק חל אז יום הקריאה וכשהתאספו עם שחר בביתו מתפללי ה„מנין“ הקבוע
לתפילת „ותיקין“, ביקש מן הגבאי, ר' זליג שפירא, שיכבדוהו ב„עליה“.
האנשים שידעו מן הנס שהתרחש לו, סברו לתומם, שהוא חפץ לברך ברכת
„הגומל“ ולכן ביקש לעלות לתורה. אך לא. כוונתו היתה אחרת: קול נפץ
היריה בלבב את דעתו כשעמד באמצע „ברכת התורה“, ואף שלא היה מחוייב
מצד הדין, בכל זאת השתדל לחזור ולברכה במו פיו מתוך כוונה צלולה (מפי
הג"ר אליעזר בן-ציון ברוק ראש ישיבת „בית יוסף“ ירושלים).